

tidsskrift for
digte & kortprosa

Slagtryk

December 2016

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 10 - 2016

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Silja Henderson, Robert Henningsson,
Frans Emil Holland, Fie Huusfeldt,
Jesper Lindstrøm Jørgensen, Johannes
Lilleøre, Glenn Bech Møldrup og
Steffen Zeiner

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Cathrine Thordal Voss

Først publiceret:
<http://slagtryk.dk/category/16-12/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Forside
Cecilie Enevold Nielsen

Johannes Lilleøre

koma og bagefter

jeg sidder i stolen
her blir diskotanker til piksved

du er så skidesur
mens du dør

du sir
jeg kunne høre alt hvad i sagde mens
jeg lå i koma
i snakkede om
min begravelse
hvad fuck

dit nyresystem
ude af kroppen
11taller fra din nææs
de bygger en parkeringskælder
uden for
om natten

diorama

det er næsten for meget med alle de skikke
og al den tid
og de slutninger
og vilde dyr på tv
og trompeterne
og dialysen

blod forlader kroppen og kommer ind i kroppen igen

du sir
dér er hunden
for fodenden af sengen
dér
igen
hvem lukker en hund ind på et hospital ?
crazy
jeg vil gerne se hele hunden
pjuske pjuske
jeg kan lugte urinen
høre strålen

åen forsvinder

hans hoved ligner en kokosnød
er jeg den eneste der kan se det

hvorfør holdt i op med at sige god bedring
come on

mit røvhul flytter op i
ansigtet hver gang jeg
giver mig ud i et smil

her er et lille ord
bi
under armen
en sommer

du må ikke spise
æblet her
vi lytter til jass

Silja Henderson

Rødhætte

Jeg har et halvt hoved inde i mørket
et halvhoved
et mørkehoved
måske er jeg en svamp
på bunden af havet
opsuger alle dem der er synket ned
man står ikke og græder
ude i virkeligheden
så skylder man noget
en forklaring
en undskyldning
en oplysning af opløsningen
så alle får det bedre
så man kan lægge smerten i lag
som en gletscher, en islagkage
og man går hjem og fryser
eller spiser den
af medlidenhed med sig selv
det er for meget
det er patetisk
jeg er en omkring-stavrende udboring
af is i lag
eller mosevand i værste fald
der er et fald
bagover på badeværelset
når jeg ikke kan tælle flere øjne
eller møde dem igen
når jeg har ondt i nakken af medfølelse
ondt i munden
af at sige søde ting
så kommer jeg ikke tilbage et stykke tid
det er svært at forholde sig til

drikker for meget
kaster op
bouillon er godt mod særlig sensitivitet
og samvittighed
jeg burde drikke noget mere
bouillon, kappe linerne
så letter jeg måske
op i tyndheden
kun et par kampesten mellem mig
og atmosfæren
skulle man gøre som ulven
eller jægeren
sprætte sig op og spille død
lade alle stenene vælte ud
som pjuskede fugle
man kan ikke opfostre nogen
på mosevand alene
fuglene hører til i himlen

Jesper Lindstrøm Jørgensen

Jeg er et asylcenter
en åndende institution
et åndsfraværende lejemål
et rum at fylde ud.
Men mosset om træernes ankler
er mosset om mine
og atomsammensætningen i Assads ensomhed
bliver atomsammensætningen i mine børns
du ved at de sange vi synger
kan måles i sneen i Himalaya
og du ved at børnedødeligheden i Uganda
stinker fra de selvsamme sange.
Vinden sigter efter munden
regnen sigter efter issen
og man gemmer sig i buskadset
sover under stenen
solen går op og ned i et ansigt
bækken er en lyd, en farve, et tegn
alt er vand
og jeg
et åbent samfund
ubegrænsede territorier
til stede i verden

Et sæt øjne at glo igennem
rotation om en tænkt akse
afstande er sprog og sprog afstande
hvad vil du gøre ved det
hvad fanden vil du gøre ved det
tro på gud eller
gudfanden vil jeg røv og google
symptomer på depression og hashpsykose
solipsisme for og imod
youtube funny fail compilation
haha haha
den måde han faldt på røven
den måde jeg falder
gennem galakserne
og rammer mig selv i nakken
et sted bag månen, et sted på skærmen
gang på gang
rum i rum

Fie Huusfeldt

Down for the summer part 1

Perlerne og muslingeskallerne
De skal med
Fra sommerhuset
Pelsene og jakkerne må blive hængende lidt endnu
Vi trækker plastik henover dem
For at skærme dem fra varme
Og møl
Hendes hænder går som trommestikker
Højsommeren er forbi
Men september er brændende gul i år
Med røn
Lad den hænge
Blonderne og perlebroderiet
Og billedet af en brud i mørkt tøj
I skufferne
De pressede papirposer
Det strøgne gavebånd
Det lugter af afskårne stilke i det hvide skab
Det skab som skal komme til at hænge i min stue
Hvor saksen lå, til at klippe roserne ned med
Dér hang saltbøssen, så den altid var lige ved hånden
Ærter, gulerødder, kartofler, porre, kål, majs, blomkål
Hvid sovs
Rønnen er tung i år
Under træet rådner græsset
Sneglene har en fest
Duften af cigaretter er stærkest i køkkenet
Men også den vil forsvinde
Sammen med træsnittet af ægteparret, der skændes over en flaske snaps
Varmeristen under vasken centrifugerer duften af steg
Græspælen blev så brun i august, den er endnu ikke kommet sig
Det skårrede grønne askebæger, som blev båret rundt i huset

Til sidst blev det ved sengen
Jeg husker hvor tungt det var, når jeg bar det om bag forhænget
Bryllupsbillederne står hvor de står
Og bjørnefigurerne i brunt glas
Og abefigurerne i hvid porcelæn
Den ene med hænderne for øjnene, den anden for ørene, den tredje for maven
Min ynglings er koalaen oppe i det lille glastræ
Og lysestagerne med kransen af krystaller
Flere gange dagligt går vi på kirkegården
Først river vi stenene
Så skifter vi blomster og lys
Og river ukrudtet væk
Til sidst vander vi stenen
Så bogstaverne kommer til at skinne
Irrgrønne
Kasserne bliver åbnet og pakket om
Systematisk sorteres billederne fra
Fra Amerikaturen
De er ens
Fra Yellow springs
Yellow Stone
Manden i den ternede skjorte foran autocamperen
Den lille kvinde foran Niagara Falls
Jeg vælger tre billeder fra brylluppet i 1980
Et hvor der kommer en sangskjuler ind formet som et klædeskab
Et hvor gommen står med et papir i den ene hånd
Hånden hævet med glasset i den anden
Og et taget på afstand af brudeparret der snakker med en tjener
Hvis sommerhuset lå tættere ved vejen ville det sælge nemmere
Det ville være mere festligt
Og afstanden til købmanden er virkelig en plage
Omkring i huset findes der stadig kopier af
Septembers himmel er så blå, et mindeord
Den skal I også synge til min begravelse
Og jeg vil have to små fugle af sten
Inde i byen har jeg tit talt om babynavne
På kirkegården under min lejlighed
Hvis jeg ikke var så travlt optaget
Af skabene med stel

Og udvalget af breve fra soldatertiden
Ville jeg tidligere have bemærket at der henover græsplænen er udsprunget fire
hekseringe
Svampene lyser i skumringen
Og der er fluer og myg omkring dem
Der er ikke andet end at køre dem over med plæneklipperne
Men de skyder igen
Og der kommer flere under ribsbuskene
Alle frugterne i haven bliver til svampe
Jeg begynder at grave svampene op med en gaffel
Jeg har intet navn til mit barn
Sommerhuset tager al min tid
Skænken skal tømmes
Hekseringene har taget mere end forventet af min tid
Denne sensommer
Som ikke vil få en ende
September er så lang
I sommerhuset hedder jeg datterdatter
Alle de syltede ting som står inde i det mørke viktualierum
De stærke drueagurker, og de fyldte pebrer
Vi sover i samme seng
Og gebisset står på sin plads på kommoden
Disse ting er skrøbelige
Og derfor holder jeg mig vågen og holder øje med dit åndedræt
Sover til klokken 11
Af udmattelse
Et andet sted i området bliver der bygget nye huse
En duft af savsmuld kommer ind fra træerne
Og et tredje sted griller de hver aften
Vi spiser blommegrøden der har trukket skind
Med fløde
Vi tømmer kælderen for flasker
Og bærer dem ud i haven
Her indser jeg at hekseringene
Måske bedst kan udryddes med gift
Inden de når roserne

Down for the summer part 2

”Så skal vi have skaffet vuggen tilbage”

”Ja, den skal hun have”

”Ja, den må være hos familien i Køge”

”Det var hende der fik den dødfødte dreng, så siden har den ikke været i brug”

”Nu skal du bare blive siddende”

Det sidste er henvendt til mig.

Alle kvinderne nikker og hæver deres kaffekopper.

Det er klart.

Vuggen som har været i familien i generationer.

Vuggen som Kaptajnen bragte med sig hjem. Jeg har fået fremvist billederne.

Lutter røde babyhænder der stikker op over hvide dyner.

Jeg vil helst være fri. Jeg prøver at signalere det ved ikke at sætte tænderne i den hvide bolle med smør, som bliver ført op til min mund.

I takt med at maven vokser, blive jeg budt mange ting med smør og fyld og varme og lindring;

der ligger en varmedunk i fodenden af min seng, og hver nat vågner jeg med ild i min underkrop. Det nytter ikke at forklare dem om min lyst til at efteråret skal sprænge værelset med saftige georginer og brombær, der smelter i munden.

Og jeg får bollerne serveret på en bakke, inden jeg skal i seng. Jeg skal endelig spise.

Flødeskummet, syltetøjet og det hvide brød begynder at udviske mine træk.

Jeg er fin og glat over hele kroppen. Mit ansigts furer fyldes ud med nyt kød.

Stoffet i mine kjoler er ved at sprænges.

Jeg prøver at afværge. Men kvinderne tager mig hen til værelset med karlekammerskabet.

Her bliver jeg iført en af ventekjolerne, med bånd om livet. Og alle er så glade.

Jeg skal også sove inden, at solen går ned. Ud af mit vindue kan jeg se kvinderne plukke victoriablommer i haven. Det er til en særlig blommesaft, som skal tage den grimme smag af jerntilskuddet. Hver dag skal jeg måles med et bånd og vejes.

Der bliver ført sindrige noter over min fremgang.

Da mine fødder begynder at vokse, sætter de mig i husets bedste lænestol og løfter mine smertende lemmer op på en ammeskammel.

Her sidder jeg så og vokser. I takt med at min egen krop hægges, vokser barnet uden på mig som en beholder fyldt med ekspanderende væske.

Vuggen hentes hjem og står i den fine stue. Det er et tungt møbel, og alle kvinderne må hjælpes ad med at bære den ind.

Omkring juletid bliver jeg lagt ned, og der er kun dæmpede stemmer i min nærhed. Hvis jeg sniger mig ud af værelset, er der straks et par venlige hænder, der viser mig tilbage.

Vuggen bliver sat ved min side af sengen. Jeg rykker den over i hjørnet, men de rykker den tilbage. Den er enorm og dyb. Den er blå med påmalede blomsterranker rundt langs kanten.

Den ældste af kvinderne trækker mig med ind over vuggen og løfter madrassen. På lamellerne i bunden står navnene på alle de børn der har sovet i vuggen.

Hendes hånd på min nakke er bydende.

Da drengen kommer til verden tror jeg, at det kan blive anderledes.

Men han bliver hurtigt lagt i vuggen, fyldt med hækede tæpper, og jeg ser næsten ikke hans krop, kun de små røde hænder.

Tit skal vuggen stå på et af kvindernes værelser. Så jeg kan hvile mig.

Jeg går ofte rundt og lytter efter vuggens knirken for at finde drengen, når mine bryster er ved at sprænges af mælk. Og så sidder der en af kvinderne og pludrer med ham i en solstrib.

Da jeg insisterer på at komme hjem, er kvinderne tavse.

De kører mig ind til byen, og bærer vuggen ind i lejligheden.

Går igen uden ord.

Jeg er først lykkelig og fri og åbner alle vinduerne ud imod gaden.

Jeg danser rundt med drengen i mine arme og fylder alle rummene med bløde puder. Men så begynder drengen at blive væk for mig.

Jeg vågner og famler efter ham i vindueskarmen over min seng. Jeg klapper på dynen og synes hele tiden, at nu kan jeg se, hvor den lille krop er. Jeg er panisk for at drengen skal blive kvalt.

Jeg rager rundt i den mørke lejlighed og leder efter ham i revner og under sofapuder.

Jeg sveder. Jeg åbner skraldespande og afløb fyldt med hår og stinkende slam.

Jeg skriger hans navn, imens jeg løber ned af bagtrappen for at kigge i barnevognen. Og først til sidst tænker jeg på at kigge i vuggen.

Vuggen som er så dyb, at den lille krop fuldstændig forsvinder.

Og jeg sværger, at han ikke var der for et øjeblik siden.

Til sidst er jeg hudløs og konstant vågen. Der står kaffe i kaffemaskinen og snurrer døgnnet rundt. Jeg skal have drengen på min krop af angst for at forlægge ham et sted.

Jeg vikler ham stramt fast til mig med store tørklæder.

En nat går det helt amok, og jeg river radiatoren ud af væggen, hvor jeg kan se hans lille hoved ligge klemmt inde. Da jeg sidder tilbage i en sø af vand, der lugter af støv, kan jeg høre den lille krop ånde nede i vuggen.

Det er vuggen, der forsøger at afstøde mig. Det er fuldstændig sikkert. Vuggen slører drengens konturer og fremstår tom. Den bevæger sig aldrig, i takt med at drengen

spræller, men står solid og stille.

Kvinderne begynder at komme og stille mad på min dørmåtte. Først lader jeg de varme retter stå. Men jeg er svag efter de søvnløse nætter. Og til sidst spiser jeg det tunge, trykke mad i beholderne, indtil min krop igen er opfyldt.

Efter det kommer kvinderne også ind i lejligheden. Og de går ture med drengen.

Jeg bliver givet mange lange bade, og skal forholde mig fuldstændig i ro for ikke at gå i opløsning med badesaltet.

Den ældste med de bydende hænder holder nattevagten og vugger drengen til ro, når han har været lagt til brystet.

”Min pige, det er virkelig en gave for enhver ung mor at have så mange varme hænder”.

Robert Henningsson

Til Sixten Austerlitz

Søfart holder slægten
i hvide senge
fulde af bæltehelikopter.

Bedækkelseskirken vrinsker.

De hængte fædres ånde
blege gennemsigtige læber
at brække ind mod sult.

Et grukkaos tager os som gidsler
anhængertræk spillet i largo
gennem din lårbensknogle
krænger hvalerne
gravkammerånde
med gaspedalen stikkende ud.

Ressource i et rytmesnit
sabotage nr. 109.

Tibetperiskop.

En fesen globerod
gækkegran druknet i bederulle.

Venstre langemand er tidens
slapt tænkte læsekæde
et sakramente
hækler røv på raceren unge.

Ravorgel jamrer
røllikekvist i smasken på Cages
fabrikssnedkersans.

Glenn Bech Møldrup

Tre tekster

om søndagen rinder vandet, det kan faktisk rinde op ad kaklerne. når vandet rinder ned i afløbet, skummer det om vores, men mest dine små hvide tæer. vi ved, det handler om at danse til vandet, i vandet. når vi får vand om søndagen. og vi ler, og jeg puster en sæbeboble og sætter den på pegefingeren, må bøje mig for at række dig sæbeboblen, når du begynder at lyde som en motorbåd fra dine spyttende læber og med dine fingre, som prøver, men knap nok kan nå om mors mands hårshampoo.

det er når vi er allermest børn, han kommer. han trækker badeforhænget fra. og så gør han det: han tager dig i armen, og når han gør det, ser det ud, som om du slet ingen arm har. og så siger han det: I ser først mor imorgen.

han forsvinder med dig gennem døren gennem stuen ud ad hoveddøren. jeg ved, hvor han tager dig, jeg trækker mors vasketøjskurv hen foran vinduet, kravler op på vasketøjskurven, gnubber en cirkel i den tilduggede rude, som jeg ser igennem.

da han når træet med de grønne æbler, du elsker, ved vimplen med dig efter sig, dukker jeg mig i knæene for at kunne se jer i toppen af ruden. og så kan jeg ikke længere se jer.

det regner, ingen ser efter den.

undtagen børnene:

regnen på søndergade. tagene, mågerne, der letter. kviums metalpige,
dødningehovedet ved hendes bare, sorte fødder. på gule regnjakker, der gnitrer.
skjolder opad mod vinden under dem. på kvinden, der løber, sætter sit pandehår fast
bag øret for at gøre det igen om lidt, som hun løber. i børnenes himmelvendte
munde, der samler regnen bag tungen.

efter regnen kommer skyerne og skyggerne under skyerne, i regnen. på fliserne
foran rådhuset går dyr af skygger omkring. dyrene bærer gevirer på hovedet, de
strækker om sig mellem hinanden, de stanger ikke hinanden.

butiksruderne er gennemsigtige, bilruderne. vandpytten, jeg står i, er
gennemsigtig...mon ikke også man kan se gennem mig.

som barn husker jeg at se op i stedet for på stedfar mor, der så ned med sit imorgen-bliver-aling-godt-blik. stedfar var vred eller glad. stolt over sin familie eller skuffet over mors unger. han smykkede sig ikke i følelser, han smykkede sig slet ikke i noget.

udover gulduret, han fik via en ven efter en tur i thailand. over aftensmaden husker jeg mor pludseligt huske, så græde i sine hænder.

stedfar ville snakke, blive ved og ved og ikke om andet, og når han sagde: nu er nok, nok, betød det: nu er nok, nok.

jeg husker også, da morfar døde. vi fik suppe, han lagde skeen fra sig. via bordet kom han op fra det, sagde så: jeg vil lægge mig lidt.

morfar bad mig trække i stolen, så han kunne komme forbi. han bad mig tælle til tyve. han talte også, som han gik. fra bordet, gennem stuen gennem køkkenet henover dørtærsklen. nu går morfar, tænkte jeg, og fordi ingen anden sagde noget til det, tænkte jeg: ham skal jeg aldrig se igen.

Frans Emil Holland

Døde cykler og ambitioner

Hvis man vil nå nogen steder hen her i livet
er man nødt til at smugle mennesker
eller ødelægge vores antibiotika

eller i det mindste bide tænderne sammen og få cykeldækket af fælgen med fingrene
og få lappet
imens landevejen drøner forbi ved siden af

og man skulle egentlig have været et sted henne for en time siden
og man får endelig fundet hullet og lappet
og kører videre imens man er spændt på om det nu holder

sveder under jakken

og man kommer endelig til det øde varehus og skubber den rustne port til side og
vandrer op igennem de smadrede industrimaskiner og hullerne i betongulvet

til man kommer til lokalet og møder ham og han fortæller én at han ikke har det man
skal bruge og ikke ved hvordan han skal kunne hjælpe dig

og han hulker så hjerteskræende og siger at han elsker dig
og du forsvinder ud af den forladte bygning imens han jagter dig med sine
smertensskrig

du låser din cykel op og kører væk

det er en virkelig dejlig aften
du kan dufte kornet og rapsmarkerne imens du cykler ud af landevejen

der cykler en flok mennesker op til dig
de spørger hvordan du har det og tilbyder dig noget køligt at drikke

det ender med at du myrder en af gruppens tidligere kammerater fordi du kommer til
at elske dem så højt
og nu har du mistet det hele

du ligger og sover under din cykel på en byggeplads

du forsøger at trække cyklen godt op over ørerne men det er bitterligt koldt og du er
bange for at dit hjerte skal stoppe
du når kun nogle øjeblikkes søvn før solen kommer og vagterne jager dig væk fra
pladsen ved at slå på nogle byggematerialer med deres lommelygter

du forsøger at vække cyklen men den er bleg og svag og kan ikke gå længere

den fortæller dig at du skal fortsætte uden den og fortælle omverdenen jeres historie

den fortæller dig at du aldrig må give op
at i altid vil være i hinandens hjerter

du løber og ser ud af øjenkrogen hvordan vagterne tæsker cyklen ihjel med deres
lommelygter

senere tager du til akupunktur

du synes du kan mærke en effekt

smerterne i din ryg er næsten forsvundet
du har også tabt dig og ryger mindre

du overvejer om du måske skal til at efteruddanne dig inden for et eller andet eller
tage noget frivilligt arbejde

du synes du begynder at indse
at du ikke kan stole på at andre mennesker også selvom de siger de elsker dig

og at du er nødt til at fokusere på dine egne ambitioner

Steffen Zeiner

Det knuste lys

det knuste lys
under skoene
aftenbladenes
knitrende rim
der trædes itu

der for hvert
skridt knuses
til stykker og
stumper som
rester af lyset

et koldt spor
over jordens
døde frugter
der suger sig
til skosålerne

de stille træer
vidne til intet
lyden af græs
der ånder ilt
under skoene

en ildebrand
over træerne
blæser gløder
af røde tråde
under skoene

et sort spejl
af rindende
vand i flugt
mod fjorden
i det fjerne

de afhuggede
fuglevinger
på stiens grus
knasende ud
under skoene

en tung stråle
af månestøv
over de stolte
asketræers
rystede refleks

tabt i vandets
runde hånd
hærdet af alle
de små sten
på vej videre

de udspændte
snubletråde
udløser kun et
et stille skrig
mod stjernerne

intet så alene
som nætterne
under skoene
den skrå regn
mod porerne

grebet flygtigt
af de duggede
spindelvæv på
plads imellem
de sorte grene

og øjet der ser
ud på alle ting
med klarsynet
tvivl og en uro
der synger vers

efter vers efter
klokkerne har
ringet i højden
har ringet sine
seriøse salmer

udover skoven
og de sovende
bag vinduerne
der er fulde af
søvnigt mørke

så fulde af tillid
så stille som de
høje birketræer
i naboens have
så stille så stille

de sovende er
bag facaderne
så stille så stille
som sneglene
i naboens have

ud af mørket
et susende tog
forbi stationen
de røde tråde
opløses til intet

bommene der
går op i natten
en tavs silhuet
flygter som en
ræv ud af syne

hurtigt videre
over sporenes
rimede metal
væk fra lysene
ved vejkrydset

pulserende ud
som frostånde
allerede videre
endnu ikke set
stadig levende

pulserende liv
uset af øjnene
bag facaderne
en mumlen af
blæst i træerne

stønnende lyde
fra de massive
graner i kanten
af morgengryet
under skyernes

stædige passage
endnu sovende
så stille så stille
som tusmørket
i naboens have

en sten knuses
mod en lampe
der ånder gult
sandet glasstøv
ud på asfalten

tiden løber ud
så stille så stille
som strømmen
intet så alene
som at være til

om morgenen
synger fuglene
så stille så stille
før klokkerne
ringer over alt

lige før daggry
lister grå katte
med signerede
halsbånd hjem
til deres ejere

endnu sovende
bag facaderne
så stille som et
tomt snelehus
knust af skoene

intet så alene
som en varm
seng i et rum
med vinduer
ud til verden.

Indholdsfortegnelse

Forside af Cecilie Enevold Nielsen

Johannes Lilleøre	koma og bagefter	s. 3
Silja Henderson	Rødhætte	s. 5
Jesper Lindstrøm Jørgensen	Jeg er et asylcenter	s. 7
	Et sæt øjne at glo igennem	s. 8
Fie Huusfeldt	Down for the summer part 1 og 2	s. 9
Robert Henningsson	Syv digte	s. 14
Glenn Bech Møldrup	Tre tekster	s. 21
Frans Emil Holland	Døde cykler og ambitioner	s. 24
Steffen Zeiner	Det knuste lys	s. 27